

VI. nap (2017.07.15, szombat)

Hajnalban iszonyú csobogásra ébredtek. Ez nem lehet rablás - morfondíroztam. Még elég sötét van, nincs erőm kimenni, inkább visszaalszom. Mikor a reggel sugaraira felébredek még mindig hallom. Olyan, mintha valamilyen nagyobb állat rohangálna fel-alá a sekély vízben, pont a táborunk előtti partszakaszon. Most már győz a kíváncsiság és kikászálódok a sátorból. Földbe gyökerezik a lábam, amikor látom ám, hogy ezt a rumlit mégis csak a halak csinálják. Ilyenben még sohasem volt részem. Már a sátorhely magas partjáról látom, hogy az összehangolt rablások az előttünk elterülő partszakasz teljes hosszában zajlanak, kiszögeléstől-kiszögelésig. Kb. 150 m. Óvatosan lelopódzom a part szélére. A kristálytisza vízben látható, ahogy a partszéli 2 méteres sávban kisebb-nagyobb keszegek garmadája úszik fel-alá. Sok százan lehetnek. Gyanítom, hogy a balinok összehangolt akciója okán szorultak ki ennyire a partszélre. Az Önök kicsit mélyebbről rontanak rájuk, de még nem kapják el őket, hanem a sekély vízbe, lehetőség szerint egészen a partra ugrasztják a fehérnépet, ahol hirtelen oxigénhez jutva, kicsit kábultan vergődnek vissza éltető elemükbe, ahol már könnyű prédák a fog nélküli ragadozók számára. Nem hiszek a szememnek, amikor kiló formájú karikakeszegek is partra vetődnek. Ezt, és a balinok csobogását hallottam tehát. A természetfilmben illő jelenet próbálom én is rögzíteni a telefonommal, de csak félig sikerül, mert a parton vergődő halakról mindig lemaradok. Horgászni teljesen felesleges. Valószínű hidegen hagyná a fenekeszegeket a műcsalim, amikor ilyen terített asztaluk van. Inkább csodálom a látványt, és azon gondolkodom, hogy olvasmányaimban a delfinekről írtak ilyen típusú együttműködést a vadászatban. De róluk köztudott, hogy milyen fejlett intelligenciával rendelkeznek. A balinokkal kapcsolatban most tapasztaltam ezt először. Órák óta tart ez előadás, amit még akkor is bámulok, mikor e sorok jegyzeteit vetem papírra. Még az is felmerül bennem, hogy talán már csak játszanak, a megzavarodott keszegekkel.

Nem sokra rá, ahogy Csilla felébred, indulunk is Leányfalura, egy egészen más hangulatban, mint két nappal ezelőtt. A délelőtti kirándulóhajó már a Gombában ér minket. A „Gomba” egy kultikus hely, a leányfalui hajóállomás szerves része, az ősi gesztenyefák árnyékában. Mindenkori üzemeltetője felel a kikötő működéséért is. A hely kifejezetten felértékelődött a hajósok körében, amikor szemben található, szebb napokat is megélt Eper Csárda egy falusi kocsmává redukálódott. Ej, pedig mennyi hajó kötött ki

anno a Pócsmegyeri Rév betonján, hogy a tornácos épület belső udvarán a nagy platánok alá behúzódva elfogyassza finom ebédjét, és hétvégeként hallgassa a sramli zenét.

De vissza a Gombához. Zsóka, a jelenlegi tulajdonos, sok éves áldozatos munkával egy igen népszerű helyé varázsolta, úgy hogy minden báját meg tudta őrizni. Mivel az EuroVelo kerékpárút mellette halad el, így sok kerekese célállomása is lett. Zsókéval évek óta jó barátságot ápolván, úgy megörülünk egymásnak, hogy egyből oda-vissza köszöntő-pálinkákkal ünnepeljük meg a találkozást. Nagyon büszkék vagyunk előző napi teljesítményünkre így egy kicsit arról is megemlékezünk a koccintással. A reggeli-ebédnek megágyazva következhet a jól megszokott rántott húsos szendvics a "Rákosban", ahol egy kisebb zuhé is elkap minket. Már elmúlt dél, amikor betérünk a helyi boltba a kötelező beszerzés miatt. Az eső jól lehűtötte a levegőt, ezért mindketten megajándékozunk magunkat egy-egy pár zoknival, amit azon nyomban fel is veszünk. Leányfalu központja is jelentősen megváltozott, mióta elhagytam szülőfalumat. Ahol, most a CBA áll, valamikor a „Gyöngyszem” étterem szolgálta ki vendégeit, még a szemközti „Benyó” bolt helyén jelenleg egy állateledes várja a gazdikát. Amennyire szerettem itt a Duna partján felnőni, annyira élhetetlen már a település, a rajta áthaladó egyetlen kétsávos út megnövekedet forgalma miatt. Az elmúlt 30 évben gomba mód nőttek ki a hegyoldalból a viskóktól a kacsalábon forgó nyaralókig épített házak, majd állandó lakóhelyek. Mivel a munkahelyek száma korlátozott, így minden nap nagy mennyiségű nép áramlik a főváros felé. A túlterheltség a környezetet is megviseli. Leányfalu varázsát földrajzi elhelyezkedése, misztériumát az itt élő számos művész legendája adja. Kicsit elmélázva magunk elő képzelhetjük, ahogy Móricz, Gyulai Pál, Karinthy Cini, vagy éppen Déry Tibor (akinek villájába később szüleim költöztek) merít ihletet a dunaparti fák alatt sétálgatva, ahogy Pusztai Sándor a mise után parókiára visszavonulva legszebb verseit rója papírra, vagy, ahogy Bibó István éppen békeajánlat-tervezetet fogalmaz.

Ez idő alatt telefonjaink a Gombába töltődnek, jégakujaink, pedig Zsóka fagyasztójában próbálnak üzemi hőmérsékletre hűlni, így a biztonság kedvéért elücsörögünk még egy kicsit a gesztenyefák árnyékában.

17. Kép: A kultikus Gomba

Visszatérve a táborunkba a pihenés a főszerep. Rá akarunk készülni az esti bulira. Végül is ezért húztuk annyira tegnap, hogy ezen a napon itt lehessünk. A pihenéshez az is hozzátartozik, hogy bekészítem a tábortüzet, ami fagyújtásból és a gúla megrakásából áll.

Fél 6 felé kezdünk készülődni. Erre az alkalomra mindketten külön ruhával készültünk, hogy mégse nézzünk ki úgy, mint egy árvízi hajós. Már előre külön csomagoltuk így otthon. Nem beszéltünk össze, de mindketten fehérben virítunk. Indulás előtt kedvcsinálónak Csilla még „betáncolja” magát a sóderen, amit én már a kenu kormányos üléséből rögzíték a viharvert telefontal. Még meg sem érkezünk és máris fergetegesén érezzük magunkat. Úgy festhetünk kenunkban a Duna közepén, mint a tengeri luxus jachtok elegáns kapitányai. Amikor elgondolkozom ezen a paradox helyzeten, igen csak elmosolyodok magunkon.

18. Kép: Csilla bemelegítő tánca

Éppen az élő zenés est kezdésére kötünk ki. Iszapos lábunkat lemosogatva, a strandpapucsot, az erre az alkalomra hozott cipellő váltja fel. Megadjuk a módját.

A hajóállomás árnyékában a helyi illetőségű One More Night nevű formáció húzza a talp alá valót a már igen jó hangulatban lévő szép számú vendégsereg számára. Pár saját szerzemény mellett főleg a '80, '90-es évek népszerű slágereit játsszák, igen professzionális módon. Csilla egyből felismerni véli az egyik énekes lányban a Padödö vokalistáját és vezető táncosát. És lám megint igaza lett. Aztán dörgés vegyül a lábdob sajátos ütemébe. A keletei égbolton sötét felhők húznak. Pillanatnyi tanácstalanság után én is, és a zenekar egyik énekes is a mobiltelefonunkon vizsgáljuk az élő radarképet, amiből meg lehet állapítani, hogy megint közvetlen mellettünk vonul el a vihar, így nem kell összepakolni, folytatódhat koncert. Amennyire ellene vagyok az okos telefonok térhódításával együtt járó kommunikációs forradalomnak, úgy használom én is azonnali információszerezés céljából. Ami valljuk be most is hasznos volt egy döntés meghozatalánál. Ennek ellenére családom és gyerekeim telefon használati szokásai

megrémisztenek. Mert, ha még telefonálnának. De nem. A kommunikáció elsődleges forrásává vált a személytelen folyamatos pötyögtetés, amiből kialakul a modernkori kábítószer, mely nagyobb függőséget okoz bármilyen káros szenvedélynél.

19. Kép: Buli a Gombában

A zenekar sajnos csak este 10-ig játszhat, addig mi is ropjuk. Bárkivel találkozunk utunk során, mindenki tisztelettel nézi vállalkozásunkat. Valahogy a zenekarnak is a tudtára jutott, hogy ő miattuk eveztünk 78 kilométert tegnap. Így személyesen fejezik ki hálájukat, és csodálatukat, amikor megtudják honnan hova tartunk. Öltözékünkre tekintve pedig megkérdezik, honnan van nekünk báli ruhánk kenuzás közben? Hiába a stílusra mindig adni kell. Ekkor még nem tudjuk, hogy ez a találkozás egy barátság kezdte...

Az éjszakai hajózás a csillagos égbolt alatt mindig külön élmény. Így van ez most is, amíg lecsorgunk a Kacsaszigetre. Végül már nem gyújtjuk meg a bekészített tüzet, inkább aludni térünk. Holnap még maradunk, pihenhetünk.

VII. nap (2017.07.16, vasárnap)

Ma fél 7-kor kelek. Csilla nem aludt túl jól, így Ő úgy dönt, hogy egy kicsit még meghúzza magát a hálósák melegében. Végül is nem sietünk sehová. Az igazság az, hogy tegnap este ½ 10-kor még ivott egy kávét, abban a reményben, hogy hajnalig táncolunk majd a

buliban. Tévedtünk, de hát érthetően az már csendháborítás lett volna. Ébredés után kétszer végig húzom a partot a pergetőbotommal, de semmi sem moccan, én pedig nem vagyok most türelmes. Ej, hol van már a tegnapi balin vircsaft. Inkább neki állok a reggeli elkészítésének. Mivel a tűz tegnap óta be van készítve, így nem sokat kell bajlódnom a begyújtással. Mire Csilla felébred, már ropog a tűz és kész a kávé, valamint a tea. A grillrácsra lévő lábosban az első adag kukorica fő.

A reggeli menü:

- Főtt kukorica, (fokhagymás vajban sütvé is isteni)
- Héjában sült krumpli vajjal, igény szerint fokhagymásan és fűszeresen
- Sült virsli
- Fokhagymás sült kolbász
- Pirítós

És hogy készül mindez?

A túrafelszerelésünk között mindig van egy kiszuperált grillrács, egy letört fülű kis lábos, valamint egy piros teáskanna. Minden más csak extra, így a gázégőfej a félkilós palackkal is.

Először a tűztér helyét kell gondosan kijelölni, majd minden részletre ügyelve úgy kell kiépíteni, hogy a láng ne tudjon áttérjedni más éghető anyagra. A mi esetünkben a grillrács tartóit is ki kell alakítani, amit jelen esetben 3 kő beépítésével érek el. Figyelni kell arra is, hogy az egyik oldalról, a grillrács alatt, továbbra is tudjam táplálni a tüzet. Az ilyen aszályos időszakban, amikor amúgy tűzgyújtási tilalom van, csak kis iránytüzeket gyújtok, ami bőven elegendő az étel elkészítéséhez.

Ha lobog a tűz, először a vízforralással kezdem. Jól esik meleg italra kikecmeregni a sátorból. Csilla bögréjébe 3 az 1-ben kávépor kerül, az enyémben egy teafilter. A törött nyelű lábosban elkészül az első adag főtt kukorica, a grillrács felett. A félbetört csöveket hideg vízben rakom fel, és forrástól számított ~10 percig főzöm. a Kukoricákat nem fedővel, hanem a lehántolt külső levelekkel takarom.

Amikor mind két adag kukorica elkészül, leveszem a rácsot és vastagabb fákat helyezek a tűzre. Ezek szolgáltatják majd a megfelelő parazsat a sütéshez, addig viszont van időnk

elnyammogni a kukoricával. A Duna árterületén sok felé termelik. Augusztus táján a gazdák se szoktak megharagudni, ha pár darab csövet kérünk tőlük. A kukoricát sokszor húzzuk nyársra, amikor fokhagymás vajjal kenjük át. Ez is isteni csemege. Táborozásaink alkalmával más étekbe valót is kapunk a természettől. Szintén a nyár második felében érik a vadszeder, sokszor a tábor körül. Ezt joghurtba szoktuk rakni müzslivel keverve, de előfordult már, hogy Csilla a parázson készült buktáját töltötte vele. Száritott leveléből gyógytea készíthető. Magas a vas és foszfor tartalma, valamint Gazdag C és B vitaminokban, ezért kiváltképpen egészséges gyümölcsről beszélünk. A partifüzeken gyakran lelünk fűzfagombára, amiből isteni pörköltet lehet készíteni, de csak frissen. A Dunából kifogott halakról azért nem beszélek, mert mostanság ehhez némi szerencse kell, bár változatosan készíthetjük el tábori körülmények között is. A Kacsákat nem bántjuk. 😊

De vissza a reggelinkhez. A megmosott és nem túl nagy újburgonyákat félbevágjuk, mindkét oldalát keresztben beirdaljuk, a két fél darab közé vajat, ízlés szerint zúzott fokhagymát teszünk, majd újra összeillesztjük a krumplit, vastagabb fóliába tekerjük őket. Így kerülnek be az időközben létrejött parázsba. Kicsit később melléjük helyezzük a szintén beirdalt kolbászdarabokat, amit egy-egy gerezd fokhagymával szintén fóliába tekerünk. Így a kolbász zsírja a fóliában összegyűlik, amit az étkezésnél a krumplira tudunk csöpögtetni. Néha, egy fa grillfogóval (ez is szerves része a túrafelszerelésnek) megforgatom a csomagokat. Akkor jó, ha krumpli puha és omlós, de héja még nem égett meg. Ezért is kell forgatni. Amikor a krumpli kész lett, a tűz szélébe húzzuk a csomagokat, hogy melegen maradjanak. Kis utánpótlást rakunk a tűzre, hogy további parázsról gondoskodjunk, majd ismét visszateszem a rácsot, ráhelyezve a beirdalt virsliket, kenyérszeleteket, és zöldségeket. Percek alatt bejeződik a sütés, és következhet a tálalás. Mi most paradicsomot és lilahagymát eszünk a „füstölt” finomságok mellé. Az ilyen reggelik nem a kapkodásról szólnak. Gyakran kora reggeltől késő délelőttig zajlanak. Mindig csipegetünk valamit, beszélgetünk. Ott ülünk a tűz mellett. Most is olyan jól lakunk, hogy Csilla úgy dönt, ő bizony visszahúzódik a sátorba aludni egy kicsit. Meg teheti, hisz ma a pihenése a főszerep. Fél úton vagyunk.

Délután azért újból hajóba szállunk, azzal a céllal, hogy a leányfalui strand gyógyvizes medencéjében lazítsuk ki izmainkat, felkészülvén a túra hátralévő részére. Nem tudom még, hogy elérjük-e végcélunkat, de azt igen, hogy iszonyatos álmoság lesz úrrá rajtunk.

Ez a víz mindig ezt váltja ki. A vízbe koppanó fejeket elnézve, nem csak ránk van ilyen hatással. Az 2012-ben 40. éves születésnapját ünneplő fürdő, annak köszönheti létét, hogy 1968-ban az Országos Kőolaj és Gázipari tröszt próbafúrásai során hévíz tört a felszínre. Az 1009 méter talpmélységű kút vizének hőmérséklete 53,4 °C. 1978-ban a fürdőt kibővítették és megépült az 50 méteres sportmedence. 2008-ban pedig elkészül az gyógymedence, amiben most is ücsörgünk. Ma már a strand télen-nyáron nyitva, és ehhez a megépült szaunaház is hozzájárul szolgáltatásaival.

Kedvesem már két napja vágyott egy lángosra, így a fürdőből kijőve egyből a duanparti bódéhoz vezet az utunk, hogy estebédként teszteljük az olajban sült tésztát. Ez nem biztos, hogy a legjobb választás volt estére. Alig várjuk, hogy visszaérjünk a Gombához, ahol evezőlapátjainkat hagytuk, hogy valamivel leöblítsük az előbb elfogyasztott hungarikumot. Gyomrunkat rendbe hozva indulunk vissza a táborba, ahol már hűvös van, mikor megérkezünk. A bekészített tábortűz viszont hamar lángra lobban, átmelegítve testünket és lelkünket egyaránt. Az álmoság viszont nem tágított így már 10-kor bebújunk a sátorba. Jó pár éve hordok magammal egy tenyérben elférő kis zsebrádiót, amin sok mindent nem lehet fogni, de rövidhullámon bejön még a Kossuth Rádió. Ilyenkor azt szoktuk bekapcsolni lefekvéskor, meghallgatva a világ híreit. Sajnos idén már csak 22:15-ig adnak ezen a frekvencián, az URH vétele pedig nem igazán működik. Így új szerzeményünk, a kis bluetooth hangszórónk hátuljába dugott Pen drive-ról szól a halk jazz, amin mindig jó bealudni. Hát azért kicsit mi is haladunk a korrallal.

VIII. nap (2017.07.17, hétfő)

Nyugodt éjszakánk volt. Mivel a hajnal megint hűvös, fél hétkor már teát főzök a ropogó tűz felett. A reggeli Duna látványa mindig lenyűgöz. A nap első sugarai a szemközti partot simogatják, a víz felszín párában úszik. Ilyenkor a Kacsán még csak a tábortűz adja a meleget. Mikor a nap kicsit feljebb kúszik, azért már át- átszűrődik a fák lombkoronáján, biztatván arra, hogy egy-egy réteg ruhát lefejtsünk magunkról. Itthon vagyok, de jó lesz már tovább állni. Az elmúlt napok apadása után vízszintjelző pálcánk (amit minden este a víz szélére szúrunk le) némi emelkedést mutat. Ettől függetlenül a vízállás még mindig igen alacsony. Ma tábort bontunk, de nem sietünk. Ennek ellenére 10-kor már a Gombában

vagyunk. Ma van Zsóka születésnapja, így megvesszük neki az ajándékot, és magunk is feltankolunk az előttünk álló hétre. Nem hagyjuk cserben barátunkat, elsőők között köszöntjük, és koccintunk egészségére. Egészen 13 óráig elücsörgünk a fák alatt, élvezve a társaságot, és persze várva telefonjaink feltöltését, a jégakkuk üzemi hőmérsékletre kerülését. Viszont ma mindkettőnkben az utazás érzése az erősebb. Jó volt, szép volt ez a hétvége Leányfalun, de nagyon mehetnékünk van már. Ezért érzékeny búcsút veszünk barátainktól, megígérve, hogy nem sokára újra jövünk. Őszinte jókívánságokkal a batyuban indulunk vissza a táborba. Alig egy hónap múlva, amikor újra tiszteletemet tettem a Gombában, derült ki, hogy mennyire féltettek minket és gondoltak ránk sokat.

Délután, amíg én a tábort bontom, Csilla a mosásnak kezd neki, mondván, hogy majd megszáradnak ruháink a következő táborhelyen. Miután minden csomag ott sorakozik a parton várakozó hajónk mellett, az utazás vágyával hagyjuk el szeretett Kacsza Szigetünket, nem is sejtve, hogy innen balszerencse sorozat veszi kezdetét a nap hátra levő részében. Mindösszesen 10 fkm vár ránk, amit inkább csorogva teszünk meg. Nem tudom, hogy felpakolt kenunkon mi olyan érdekes motorral közlekedő honfitársaink számára, de a Határcsárda magasságban egy tengerjáró jacht gazdája gondolja úgy, hogy megszemlél minket közelebbről. Miközben nagy hevesen integet, Poszeidon hullámain zúdítja ránk. Hiába több, mint 40 év tapasztalat, hiába a szabályos kontakt felvétel a hullámokkal, az bizony beteríti szelíd hajónkat, eláztatva a hajófenéken lévő cuccainkat.

A megcélzott táborhelyen, a Lupa Szigettel szembeni Tündér Sziget sarkán egy horgász ücsörög. És bár próbálkozunk, semleges válaszából kiderül, hogy jobb, ha odébb állunk. Így feljebb evezünk az 5-ösre (5 fkm-re a szentendrei sziget alsó csücskétől), ahol egy mezőn, orosz harckocsiállások szomszédságában verjük fel sátrunkat.

Miután elkészülünk, és a mosott ruhákat is kitergetjük, úgy döntünk, hogy átevezünk a budakalászi oldalra, hogy meglátogassuk a jó emlékű „Ebihal Büfét”. Amikor utoljára itt jártunk, a Duna hullámain ringatózó kocsma asztalain hangulatos mécsesek, udvarias kiszolgálás, finom Zsiros kenyér, kellemes emberek. Mára ez is a múlté. Bűdös van, primitív emberek, száraz kenyéren fonnyadt lilahagyma, az italt vedd ki magad a hűtőből. Mindezt felszolgálja egy erősen kapatos csapos asszony. Inkább menekülőre fogjuk, mielőtt teljes letargiába nem esnénk. Egy pillanatra eszembe jut az Ebihallal a nagy Dunán kb. egy magasságban működő „Totyi”, ami évtizedekig fogadta a Római Partról érkező

vízivándorokat majd lassan az enyészeté lett. Nekem volt szerencsém e kultikus helyen vodkázni a tankkal érkező orosz katonákkal, azon, az édesapámmal megtett szigetkerülésen, amit érettségi ajándékként kaptam tőle. Soha többé nem jártam itt, ma a hűlt helyét se találom.

Csalódottságunk tetejében értékes videók törölődtek Csilla telefonjáról, amit sajnos azóta sem sikerül visszaállítanunk. Hab a tortán, hogy az én derekam is beáll, nem kevés problémát okozva éjszakára.

Némi magyarázattal tartozom, hogy miért eveztünk ma ilyen keveset. A helyzet az, hogy a tervekkel ellentétben, időjárás tekintetében ideálisabbnak találtam a holnapi napot a Budapesten való átkeléshez, valamint szeretnénk minél korábban túl lenni rajta, mielőtt beindul a csúcsforgalom. Ehhez tökéletes indulási pont a Lupa sziget környéke.

A Lupaszigetről csak annyi érdekességet, hogy ez a legelső felparcellázott üdülősziget Magyarországon immár 85 esztendeje. Mai nevét a Pomázon született Luppa Péter politikusról kapta, aki 1850-es években öt egyetemista társával Bécsből a Fekete tengerig hajózott, amiről „Úti Kalandok” címen jelentetett meg útirajzokat. A Lupa keleti ágában ma is megtalálható az egyfás sziget, amelyet a régi zöld színű tízforintos bankjegyről is ismerhettünk már.

IX. nap (2017.07.18, kedd)

Reggel 6-kor bekapcsolom a rádiót. Most minden a vizes világbajnokságról szól. Vajon mennyiben fogja befolyásolni mai áthaladásunkat a pesti Dunán a rendezvény? Új hajózási közleményt adtak ki, amiben szabályozzák a víziközlekedést a megnövekedett hajóforgalom miatt, így nekünk is figyelni kell majd. Azért kíváncsi lennék, hogy hány evezős olvasta a hirdetményt!?

Leginkább a fél óraként közlekedő szárnyashajók zavarhatják fel még jobban, az amúgy is hullámos vizet. Amíg ezen tűnődöm meg is reggelizünk. A menü: banán, müzli csoki. Tornázásom közben Csilla elővarázsol valahonnan egy kis ampulla csoda olajat. Amikor beken vele, semmit nem érzek, de később kiderül, hogy nagyon is használ.

20. Kép: A reggeli Duna táborhelyünkről

Ma reggel az átlagnál is gyorsabban rendezzük össze magunkat. $\frac{1}{2}$ 9-kor már indulunk is a megpakolt hajóval. Ez eddig még nem sikerült. Elsiklunk a Lupasziget nyugati ágán, míg a másiktól, a megyeri híd előtt edzésen lévő kajakos fiatalok bukkannak elő.

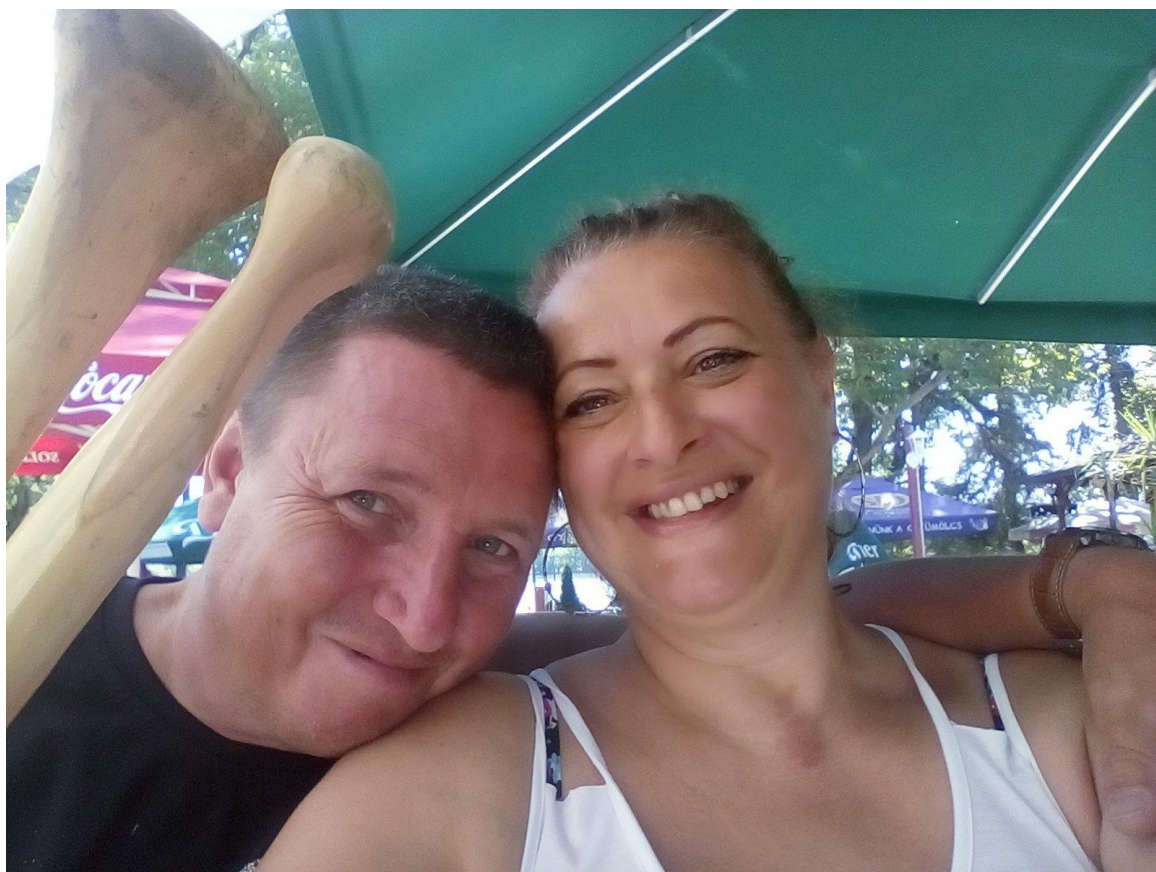
Sima vízzen evezhetünk Békásmegyer partjainál, majd a Szentendrei Sziget déli csücskénél megjelenik az első tolóhajó, távolban már látszanak a világbajnokságot promótáló hatalmas léggömbök, valamint a terrorelhárító helikopterei a Margit sziget párába burkolódzó körvonaláival.

21. Kép: "Ebihal" a lupai ágban

Az Északi-Vasúti-híd előtt kötünk ki a Római Parton, ahol a legtöbb vendéglátóhely található. Az „Evezős” büfé (kiderül régi ismerőseim már eladták a helyet és a gyerekek, akik amúgy végig ott gürcöltek a szülőkkel nem vitték tovább a vállalkozást. – Hány ilyen látunk mostanság) előtti partszakaszt gondolom a buli paradicsom középpontjának, ezért itt húzzuk partra a Happyt.

Fél 10 és még minden zárva, csak a hajnalig tartó mulatozás nyomai és romjai látszanak mindenhol. Itt-ott már takarítanak, mint az éppen 3 hete nyitó „Bodega” nevű helyen. Itt kérdezzük meg Cseh Tamás után szabadon, hogykávét mérnek-e már? Természetesen megint „belenyúlunk”. Nem csak kávéval, hanem finom, „Hableány” névre keresztelt csapolt kézműves sörrel is kínál minket a nagyon kedves és segítőkész család. „Zsuzsa” külön pártfogásba veszi Csillát, és addig kíséri a parton, míg nyitvatartó illemhelyet nem találnak. Sajnáljuk, hogy az ételeket nem tudjuk kipróbálni, pedig igen jól hangzanak, és amint meg tudjuk, különösen ügyelnek az alapanyagok frissességére és minőségére.

22. Kép: Tettre készen...egyelőre még a Bodegában

Kellő meglepődéssel indulunk útnak. A következő 17 km-en sehol sem szabad kikötni. Irány a világvároson való átkelés. Budapesten, ahol az ország eddigi legnagyobb sporteseménye zajlik éppen. Nem evezünk be a Hajógyári sziget kiságába, inkább a haladást részesítjük előnyben. Így az Árpád híd előtt még megcsodálhatjuk vízről is a Duna Arénát, ahol feltehetőleg éppen most ússzák a selejtezőket, a délutáni döntőkbe kerülés reményében. Valóban impozáns a létesítmény, de vajon mi lesz veled a VB után, hisz már olimpiát sem rendezünk. Áthaladva a híd alatt, irány a Margitsziget jobb oldali ága, a hajózási hirdetésménynek megfelelően. Azonnal mellénk áll egy rendőrmotoros, kicsit ellenkező információt adva, mint amit a hivatalos iratban olvastam. Megköszöntük a segítséget, majd két perc múlva, egy újabb Vizirendőr-hajó közelít meg, aki megcáfolja kollégája információját, és közli, hogy én haladtam jó irányba. Majd a lefelé közlekedő hajó és közénk áll, védve Happynek, egész addig, amíg a vízibusz hulláma is elül. Elbúcsúzva, immár a jó irányba folytatjuk utunkat egyetlen kishajóként, akik ilyenkor a vízre merészkednek egy lélekvesztővel a főváros területén belül.

A Margit-híd alatt áthaladva kezdődik a lényeg. Mint látványban, mint kihívásban. Előre elterveztem, hogy igyekszem ezen a szakaszon, a jobb parton maradni, persze biztonságos távolságban a parkoló hajóktól. A hullámok minden irányból jönnek a fel-alá közlekedő hajók miatt. Egy kis időre a tengeren érezhetjük magunkat. Közben nagyon kell koncentrálnom a víz jeleire. A hullámokon kívül főleg a hídlábak mögötti részekre kell előre felkészülni, mert itt a folyó még vadabb táncot jár. Ezeket nem árt kikerülni, vagy a lehető legjobb utat választani. Ezért a fényképezés csak Csillának van engedélyezve, természetesen, amikor úgy érzem, hogy ez nem veszélyezteti hajónk stabilitását. A rakparton araszoló autók is drukkolnak nekünk. Integetéssel és dudálással köszöntenek.

A Batthyány tér előtt elhaladva már áll az ideiglenes medence és a csupasz torony, ahonnan a sziklaugrók fogják pár nap múlva a mélybe vetni magukat. Az állványzatra már csak színes vászon fog kerülni, ami elfedi az alumínium csöveket. Ha pár nappal később lennénk, most a TV is közvetítené, ahogy felpakolva elhaladunk a verseny helyszíne alatt, háttérben a parlamenttel. 😊

23. Kép: Áthaladás Budapesten - egy csendesebb szakasz

Ne számítsunk itt kellemes csordogálásra, közben a panorámában gyönyörködve. Én is csak annyit fogok fel belőle, hogy felettünk a Budai vár, előttünk a Gellért-hegy. Megcsodáljuk a Lánchidat, az Erzsébet hidat, majd a Szabadság hidat is - alulnézetből. A Petőfi híd előtt fiatalok integetnek lelkesen a „zöldszigetről”.

Ahogy áthaladunk a Rákóczi híd és a Déli vasúti- összekötő alatt is, megkönnyebbül a víz. Bár a szállodahajók, most csak itt fordulhatnak, szerencsére egy sem jár erre éppen. Jobbról a Kopaszi Gát, ballról a Kvassay Zsilip előtt várakozó kishajók. 17 fkm-et tettünk meg úgy, hogy szinte fel sem tűnt. Maximum a gyomrunknak, ezért befordulunk a Kopaszi Gát belső öblébe, ahol Happy-t a sóderre kihúзва ebédszünetet rendelünk el. Sikeresen átkeltünk utunk egyik legnehezebbnek vélt szakaszán, úgy hogy egy szem víz se jött be a hajóba. Igaz, egy szárnyassal sem találkoztunk. Mint később kiderül, az alacsony vízállás miatt nem tudtak közlekedni, így két nap múlva már a hirdetés sem volt érvényben. Szerencsénk volt.

Lapátokkal esünk be a gát végén található első étterembe. „Pelikán Gátórház Büfé és Étterem” áll a felirat homlokzatán. Hamar kiderül szerencsés választás. Csapolt Lasko, és Gyümölcsös limonádéval kezdjük az élvezeteket, majd Csilla csirkés quesadilát rendel fajitas zöldségekkel és sajttal töltve, házi krémekkel, friss salátával és pikáns savanyúságokkal tálalva, én Pelikán kolbásztalat fűszeres mustárral, tormával és pirított friss lepénnyel. Túránk során eddig ez a hely nyújtja a legkülönlegesebb gasztronómiai élményt. Első osztályú alapanyagok, jól komponált harmóniája az ízeknek, megfelelő adagok (20-25 dkg hús tányéronként) jellemzik. Közben Csilla telefonja is töltésre kerül. A teraszról rálátunk a parton pihenő szeretett hajónkra a „Happy-re”. El is ücsörgünk egy kicsit, közben szlovák túrázók érkeznek, két csurig pakolt gumicsónakjukon, amit kisebb motorral hajtanak meg. Ők is a „Pelikánt” célozzák meg. Az öböl másik oldalán – azt hiszem, itt van a Budapesti Erőmű – viszonylag nagy, igen jól kiépített kikötőrendszer a jachtoknak, teljesen üresen. Nem igazán értem, de majd utánajárok. Az Öböl Jacht klub honlapján csak a rendezvényházukról olvasni, ami a kikötő felett helyezkedik el, de magáról a marináról semmi infó. Érdekes.

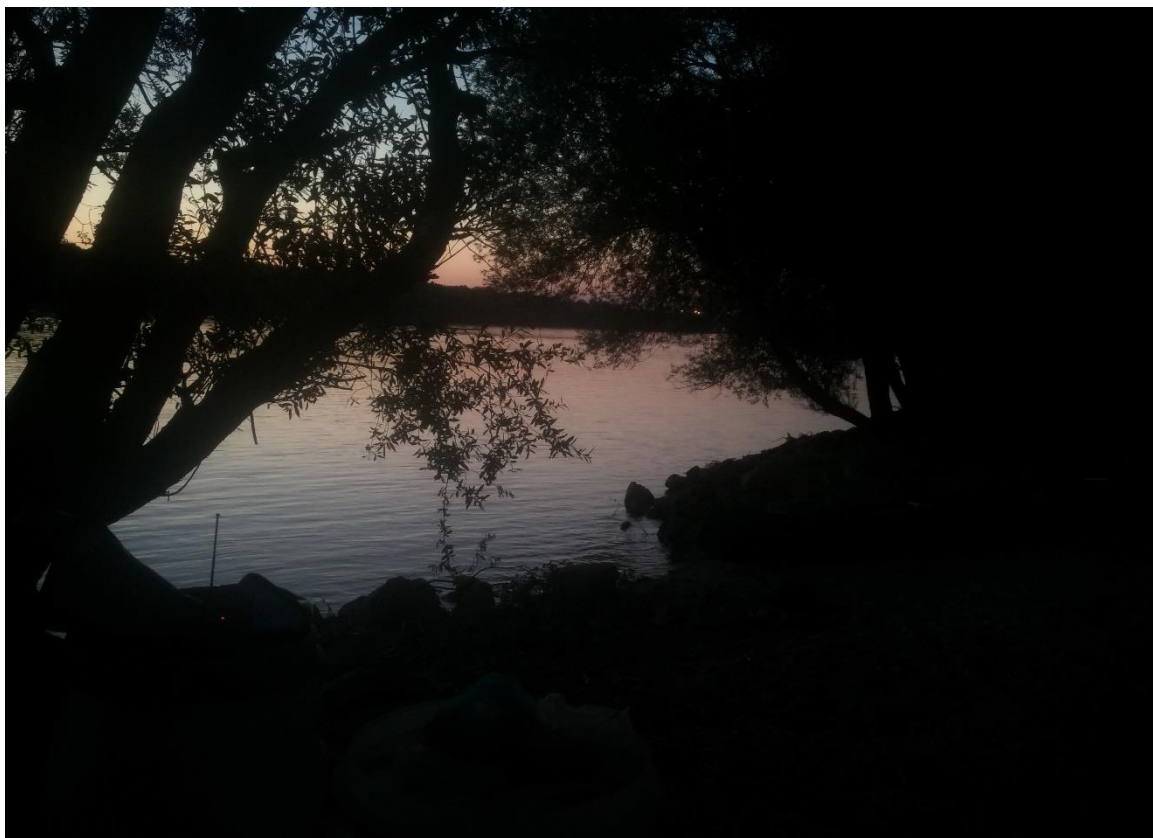
24. Kép: Pelikán Gátőrház Büfé - Kopaszi Gát

Pest alatt elcsendesedik a víz. Lassan evickélünk lefelé. Balról a Csepeli szabadkikötő, jobbról a 6-os út bevezető szakasza. Elmúlt években sokszor pillantottam meg az autóból itt az „öreg hölgyet”. Ilyenkor mindig nagyon hiányzott a dunai vándorélet. Gondolatimban nagy utakat tervezgettem. Most viszont itt szeljük a habokat a ragyogó napsütésben, enyhe déli szélben, és éppen elaludni készülök a kormányos ülésben. Nem bírom nyitva tartani a szemem, kis híján a vízbe esem. Hiába, kaja utána szieszta idő lenne. Gyorsan vizezem a kendőt, kalapot, így kissé magamhoz térek. Csilla énekelve próbál ébren tartani.

A Hárosi öböl után az utolsó fővárosi híd alatt is áthaladunk. Felettünk az M0 autópályát, déli szakasza. Érd környékén kötünk ki egy kis pihenőre. A fák felett már feltűnnek a MOL dunai finomítójának Százhalombattai kéményei. A dunaparti településen gondolunk megállni egy kávéra, sörre. Kikötni viszont nem igazán lehet. Végül a település déli szélén található kikötő egyik beton sólyájára húzom ki a hajó orrát, aggódva annak épségéért. Itt van némi kis vízi élet, amit már igencsak hiányoltunk az elmúlt kilométerken. A magas parton lévő büféből rálátunk hajónkra, amihez rohannom is kell egy tolóhajó alattomos hullámai

miatt. Csilla közben beszédbe elegyedik azzal a bácsival, aki már engem is kérdezgetett. Saját elmondása szerint tagja volt az 1948-es világbajnokságon szereplő kajak négyesnek. Sorolta a neveket, némelyik ismerősen hangzott. A kajak-kenu sportban maradván, több olimpikont edzett, szintén valós információknak tűnő adatokat osztva meg velünk. Magát „bolond hajógépésznek” nevezve, zsebéből egy hajócsavar tervét húzza elő, ami az ő találmánya. Utólag már nagyos sajnálom, hogy nem sikerült a bácsival egy hosszabb beszélgetést folytatnunk, hisz állítása szerint Velencén is élt, és edzősködött a mai VSI-be.

Ideje táborhelyet keresni, így tovább indulunk. Ercsi alatt a Csepel szigeti oldalon találunk egy pirinyó táborhelyet, Szigetújfalu magasságában. Szemben már Fejér megye, jelenlegi tágabb lakóhelyünk. A jó partokon gyerek táborok létesültek. 52 fkm megtétele után éppen ideje egy kis pihenésnek. Fáradtak vagyunk. Fél 8-kor verünk sátrat, így este egy üveg bor mellett ücsörgünk egymás mellett és a Magyarország-Franciaország női vízilabda mérkőzést hallgatjuk a kistrádió. 13 góllal verjük őket. Este még megcsillan valami nagyobb vízi állat szeme. Csak nem vidra? – találgatjuk. Majd reggel újra látom. Tényleg az. Hurrá!!! Ez itt már az Al-Duna, egy teljesen más világ. Sejtjeimben érzem, hogy új élmények várnak ránk.

25. Kép: Alkonyat a szigetújfalui táborunknál